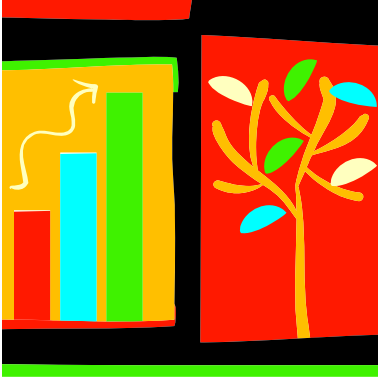

Maraini Dacia

Đứa con gái tóc thắt bím

Một đứa con gái mười lăm tuổi đang đi dọc theo đường Bruno Buozzi. Bước chân nó nhanh nhưng có vẻ do dự. Nó đi hơi khom về phía trước, một ý tưởng bí mật chôn giấu dưới nét cong của đôi mày. Quý vị có thể hình dung ra nó -- không quá cao, cặp giò thon dài hơi cong, đôi vai rộng, ống cổ mảnh khảnh, chiếc đầu nhỏ nhắn. Nó -- đứa con gái mà bạn đang hình dung -- có cái eo nhỏ đến nỗi ở trường trung học bạn bè thường gọi nó là "con kiến" vì quý vị có thể dùng hai bàn tay nắm trọn một vòng thắt lưng của nó. Tóc nó màu nâu, kết thành một bím chạy thẳng xuống đến giữa lưng.

Đứa con gái từ một làng nhỏ ở cao nguyên đến thành phố này chỉ mới được vài tháng. Những con đường ở Roma quá dài đến nỗi nó có nguy cơ đi lạc, những quán cà phê và quán rượu rục rở đến nỗi nó làm với những tiệm kim hoàn, những ngôi nhà quá cao đến nỗi chỉ nhìn thấy cũng đủ làm nó chóng mặt.

Suốt ba năm, đứa con gái đã bị nhốt trong một trường nội trú ở cao nguyên do các nữ tu sĩ quản lý. Nó đã bị nhồi vào bộ đồng phục thùng thình bằng len xanh sợi thô, và đi lên đi xuống trong bộ ấy trên những con đường làng với lũ bạn cùng lớp. Nó đã khao khát ngắm mặt trời len lén nhô ra từ đằng sau những mỏm đá. Nó đã trị những mụn nhọt bằng kem Nivea. Nó đã yêu

mեն một con chó tên Leo, giờ đã chết điếc lác mù loà vì tuổi già.

Hôm đó, một ngày vào tháng Năm, đứa con gái tóc thắt bím đi bộ suốt đường Bruno Buozzi để tìm số 131. Nó lẩm nhẩm, lặp đi lặp lại con số ấy: một, ba, một, rồi đọc con số ấy theo nhiều cách khác nhau, mười ba cộng một, hay một trăm cộng ba mươi cộng một... tức là một trăm ba mươi một. Đó là số nhà nơi nó sẽ đến nhờ bác sĩ giúp nó... Nó không thể nói điều ấy ra với chính mình, lưỡi nó dính chặt vào vòm miệng. Làm sao một thể xác chưa trưởng thành có thể cuu mang một thể xác khác còn mong manh hơn nó, quá mong manh đến nỗi chưa có một hình hài? Đó là một sinh thể mà đứa con gái vẫn nghĩ dường như không dính dấp gì đến nó, mơ hồ như một tiếng cười xa xăm, bị giam hãm ở một góc nào đó trong bụng nó. Nhưng tại sao sinh thể ấy lại cười? Chứ nó không biết rằng chẳng mấy chốc nữa nó sẽ phải tự xé nó ra khỏi nơi trú ẩn ấm áp ấy và lao ra ngoài đường phố ướt át, lạnh lẽo dưới một bầu trời vùn vù những cơn gió loáng ánh bạc?

Có lẽ sinh thể ấy đang cười nó -- đứa con gái mười lăm tuổi, với đuôi tóc thắt bím đung đưa sau lưng, đang đi dọc theo đường Bruno Buozzi để tìm một con số kết hợp bởi một số một, một số ba, và một số một nữa.

Trong khi đôi giày gót cao su của nó dẫm lên lớp nhựa trải đường hơi mềm dưới nắng gắt, đứa con gái tự hỏi ai là cha của cái sinh thể đang cười ấy. Từ lúc đến Roma, cuộc sống của nó đã có phần đảo lộn, đầy những chuyện bất ngờ và đáng kinh ngạc.

Nó đã đi chơi với một gã nào đó tên là Vaccarella, một thứ đàn ông tẻ ngắt với cặp kiếng gọng vàng và bộ vét màu xanh, kẻ sẵn sàng đưa nó đến những thực quán hào nhoáng, cầm cốc ăn không nói một lời, nắm tay nó dưới găm bàn, rồi đưa nó về một khách sạn ở Piazza Barberini, nơi họ sẽ làm tình như một cặp vợ chồng, với từng động tác thông thả, tản mạn. Sau đó, gã sẽ lại mặc y phục tề chỉnh, với cà vạt, áo chèn, áo khoác, rồi gọi cho nó một chiếc

taxi, và chẳng nói thêm một lời.

Vaccarella có thể là cha đứa bé và, chẳng nghi ngờ gì nữa, đứa bé sẽ buồn bã như gã, lịch thiệp như gã, và vô vọng như gã. Vaccarella có một mục vợ, và gã đã thú nhận với mục chừng ấy câu chuyện trong một đêm nọ lúc gã đang hút thuốc lá trong một phòng ở khách sạn sau khi làm tình với mục. Gã yêu mục vợ này "nhiều như yêu chính gã", đó là điều gã đã nói với mục, và mục đã nghĩ rằng gã không thể yêu chính gã nhiều đến thế.

Ngay cả khi đang làm tình, gã cũng có vẻ u sầu và tí mỉ. Gã cởi quần áo một cách cẩn trọng. Gã máng cái quần dài lên lưng ghế để cảm chắc rằng những nếp ủi được giữ thẳng tắp. Mỗi khi gã máng cái quần dài lên lưng ghế, những đồng xu rơi ra khỏi những túi quần, kêu leng keng và chạy lung tung trên sàn nhà. Lần nào gã cũng đỏ mặt như thể gã đã làm điều gì tồi tệ. Và rồi, trong chiếc quần lót và áo sơ mi, gã cúi xuống, kiên nhẫn nhặt những đồng xu và đặt từng đồng một lên giường.

Đứa con gái tự hỏi phải chăng nó đã yêu gã Vaccarella trẻ trung, nhưng rồi nó đã phải kết luận rằng nó không yêu gã. Tuy vậy, nó bị choáng ngợp bởi gã, bởi bộ vét xanh thẫm với mùi gỗ trầm của thứ dầu thơm gã dùng sao khi cạo râu. Nó đã bị cám dỗ bởi sự lạnh lẽo và nước da xanh tái của gã. Liệu mi có thể yêu nước da xanh tái của một người đàn ông? Nó đã tự hỏi như thế lần đầu nhìn thấy gã bước loang quanh gần cổng trường, hai ngón tay kẹp điếu thuốc.

Nó đã ngay tức khắc lưu ý đến hai cổ tay nhiều lông của gã và bộ dạng hót hổi của một kẻ có lần bị một trận đòn xém chết và suốt đời không quên được. Nó đã lưu ý đến nước da nhợt nhạt trên đôi gò má của gã, trông giống như có ai dùng cục tẩy chà đi chà lại trên mặt gã cho đến khi tất cả những nếp nhăn đều biến mất.

Nhưng nếu ông Gaetani là cha của đứa bé thì sao? Chuyện ấy xảy ra chỉ có

một lần và đưa con gái không biết chắc một lần đã đủ chưa. Tiến trình thụ tinh là điều gì đó khá mờ mờ trong tầm hiểu biết của nó. Mẹ của nó, một phụ nữ hiện đại, đã bảo nó, "Phải cẩn thận. Phải bảo đảm là mi đã đề phòng đầy đủ." Nhưng đề phòng là cái gì bà chưa bao giờ giải thích, hoặc vì ngưỡng ngùng, hoặc vì bà tin chắc rằng bọn thiếu nữ như con gái của bà đã biết tất cả rồi.

Đúng là bọn chúng đã biết tất cả, nhưng biết một cách mang máng, mơ hồ. Lại thêm cái sự kiện rằng Đức Mẹ Đồng Trinh không làm tình mà vẫn có con. Điều này làm bọn chúng hơi khó chịu. Bên cạnh đó, bọn chúng đều nghe người ta đồn có cô gái nào đó tên là Pina, chỉ mới đụng chạm sơ sài với bạn trai, chưa làm gì đến nơi đến chốn, mà đã có bầu. Chắc chắn phải có chất gì đó trong những cái hôn, bọn chúng bảo nhau thế. Hoặc có lẽ trong tinh dịch của đàn ông khi nó bắn ra. Người ta nói tinh dịch thật sự có khả năng nhảy, giống như con cá hồi nhảy và bơi ngược dòng trở về đúng nguồn của dòng sông để gửi cái di vật quý báu của nó ở một nơi an toàn, chẳng phải thế hay sao? Mới đe dọa về một cái bầu ngoài nhu cầu cứ treo lủng lẳng chập chờn trên đầu những đứa con gái như một thứ bí tích huyền nhiệm có thể thành linh rơi xuống trong những giây phút bất ngờ.

Thầy giáo Gaetani luôn luôn đến lớp trễ giờ, vạt sơ-mi thò ra khỏi quần, áo ấm mặc lộn trái, râu không cạo, và mái tóc lệch cả về một bên đầu. Bộ dạng của ông lúc nào cũng làm bọn con gái tức cười. Với khuôn mặt có thể nói là đẹp trai, ông vội vã lao vào lớp học như một tên du thủ. Mắt ông mở lớn, lấp lánh, và cặp môi ông căng ra trong một nụ cười bối rối. Những lúc ấy trông ông như từ mặt trăng rơi xuống, mắt ông tròn xoe trước những sự vật lạ lùng khó hiểu của trần thế.

Một buổi sáng nọ tình cờ hai người phát hiện chỉ còn họ ở lại trong lớp học. Ông nhìn nó như thể ông chưa từng thấy nó bao giờ, đôi mắt ông ánh lên

một tia ngưỡng mộ. Ngay trong khoảnh khắc êm ả và tuyệt diệu ấy, nó nghĩ rằng nó sẽ không bao giờ yêu một người nào khác như yêu ông.

Ông thầy giáo, với sự can đảm của một bản tính cả thẹn, đã nắm chặt lấy bàn tay nó. Và nó muốn ông nuốt sống lấy nó, như thể nó cảm nhận được nơi ông sự giục giã của bản năng thèm ăn thịt người một cách náo nức và ngây thơ bên dưới vẻ xúc động choáng váng.

Nó tự hỏi phải chăng ông đã yêu nó như nó đã yêu ông. Và trong một khoảnh khắc nó nghĩ rằng ông đã yêu nó. Họ ngả người chặn cánh cửa lại để không ai có thể bất ngờ mở ra. Ôm chặt lấy nhau, họ đã hôn nhau, dịu dàng và ngọt ngào, rất lâu.

Hai ngày sau đó, ông Gaetani ra hiệu cho nó, trong lúc những học sinh khác thu xếp sách vở để rời lớp học, và nó hiểu rằng nó phải theo ông ra đến nơi chiếc xe hơi của ông đậu cách trường học hai góc đường.

Khi cửa xe vừa đóng lại, ông rờ máy phóng đi lập tức, môi thoáng một nét mỉm cười của con sói tham lam. Xe lướt nhanh và êm ả, len lỏi giữa dòng lưu thông chen chúc trên đường Trastevere rồi chạy về đường Piazza Sonnino, San Gallicano, Piazza Santa Apollonia và Pelliccia.

Ông thầy giáo nói huyên thuyên luôn mồm nhưng dường như ông không lưu tâm đến những gì ông nói. Giọng ông như hụt hơi, không rõ ràng. Có vẻ ông muốn thôi miên nó bằng tiếng nói của mình như người thổi kèn rắn làm con vật say mê uồn éo theo điệu nhạc.

Ông Gaetani không ngừng nói trong khi họ làm tình. Ông chỉ im lặng lúc ông thỉnh linh mở tròn cặp mắt và ngã gục trên vai nó với một tiếng rên khàn khàn trong cổ họng.

Rồi ông lại tiếp tục nói trong khi nó tắm và mặc quần áo. Thật khó nhớ ông đã nói những gì, cứ nghe ông lảm nhảm như một thằng khùng. Ông nói về nó, về cái tuổi quá trẻ của nó, tuổi quá trẻ vừa là một sự nguy hiểm vừa là

một miếng mồi nhử; ông trích dẫn những nhà thơ, rồi ông nói về một con mèo tên là Ciccio bị lạc mất trên những mái nhà ở đường Pelliccia.

Trong khi vẫn nói luôn mồm, ông chở nó đến trạm xe buýt. "Tốt hơn đừng để cho ai thấy chúng mình đi với nhau gần nhà em," ông đã nói như thế. Và khi ông hôn nó, ông đã nhìn sâu vào trong mắt nó như thể muốn nói, "Em đừng bỏ rơi anh nhé."

Hôm sau, ông Gaetani không đến lớp. Hôm sau nữa, ông cũng không đến. Người phụ giáo nói ông bị bệnh. Đứa con gái có bím tóc đen nghĩ rằng đó là "lỗi của mình" khi ông phải vắng mặt, và nó cảm thấy "có tội" một cách thần thánh. Nó tưởng tượng ông nằm trên giường, trong bóng tối của căn nhà bừa bộn ấy, tự dày vò bản thân vì nó.

Nhưng không, ông Gaetani không đến trường vì ông đã đi du lịch cùng bà vợ trẻ. Sau đó nó mới biết sự thật. Ông chỉ xin nghỉ phép vài ngày, tất cả là thế.

Tuần sau đó, ông lại xuất hiện trong lớp học với vẻ lụi xụi, luộm thuộm. Thậm chí ông chẳng nhìn nó và ngay khi chuông vừa reo ông đã vội vã bước ra khỏi lớp học, không nói một lời từ giã với bất cứ ai cả.

Nhiều ngày, rồi nhiều tuần trôi qua, ông vẫn không nói với nó một lời. Có một lần nó quyết định đến đợi trước cổng nhà ông để nói với ông vài điều. Sau khi đợi hai giờ đồng hồ, nó thấy ông bước ra từ cửa trước, cặp tay bà vợ trẻ đẹp. Ông liếc thấy nó, nhưng vội vàng xoay mặt đi, giả vờ không thấy nó. Rồi sẽ ra sao nếu đứa bé là con của ông Gaetani? Nó có nên cho ông ấy biết không? Nó gần như có thể nhìn thấy một đứa bé, tuổi đã lên mười, với vạt áo sơ-mi thò ra khỏi quần, đôi giày đầy vết xước, chiếc mũi nhọn, và những ngón tay dài, mềm mại. Và nếu như nó là một bé gái? Nhưng cô thiếu nữ không thể tưởng tượng mình có một đứa con gái trông giống ông Gaetani. Liệu nó có để vạt áo thò ra khỏi váy? Liệu nó sẽ có một chiếc mũi nhọn và

những ngón tay dài, mềm mại? Liệu nó sẽ có nụ cười của con sói nhỏ ấy? Hãy hình dung một đứa con gái với mái tóc đen, dày, thắt bím, đong đưa giữa lưng, hơi cúi đầu về phía trước, đi bộ lên con dốc trên đường Bruno Buozzi. Hãy hình dung nó chìm đắm vào suy tư, khuôn mặt nó gần như méo mó vì một ý tưởng đau đớn: tại sao phải cắt lìa chính mình ra khỏi đứa bé mà mình đã có thể nghe nó cười bên dưới vòm bụng êm ái của mình?

Bây giờ cô gái có chiếc eo nhỏ như con tò vò đang ngồi trên một bờ tường thấp viền dọc theo lề đường, ngay chỗ hai cây keo có cành khúc khuỷu, lá phủ đầy bụi, đang mọc lên. Mắt nó dừng lại trên những lá cỏ sắc chói nắng. Giữa đám cỏ, có một cây hoa anh túc mảnh khảnh, như một giọt máu. Hoa anh túc mọc trong thành phố từ lúc nào vậy, nó tự hỏi. Thật ra đó chỉ là một cây anh túc nhỏ nhoi, còi cọc, dường như ngẫu nhiên mọc lên ở đó, ngoài ý muốn của chính nó, như kết quả của một hạt cây bị một cơn gió hần học và lạnh lùng thổi tung lên rồi ném xuống mặt đất. Nó mọc lên như một vật cản cỗi, queo quắt, nhưng nó cũng đã mọc lên. Có ai lại nghĩ đến việc nhổ nó đi? Thoáng nhìn cái đồng hồ đeo tay, đứa con gái chợt nhận ra chỉ còn hai phút nữa là đến giờ gặp bác sĩ. Nhưng số nhà là gì vậy nhỉ? Có một số một và một số ba, nó nhớ được chừng ấy, nhưng còn con số gì nữa? Nó đã quên mất. Và nó quên cả tên của vị bác sĩ.

Có lẽ nào khát vọng được chung sống đã gạt gẫm khả năng nhớ của nó? Nó có cái khát vọng được tiếp tục lắng nghe tiếng cười ẩn khuất trong bụng, dù ngay cả tiếng cười ấy nhấm tâm trên chọc nó, không tiếng cười nào khác ngoài tiếng cười có những âm vang lạ lùng, căm giận ấy.

Mi đã mười lăm tuổi, nó tự bảo mình, mi sắp hết năm học, và mi sắp có một đứa bé ra đời mà thậm chí mi không biết cha nó là ai. Mi có thể tâm sự với ai bây giờ? Có lẽ mẹ nó sẽ bảo nó giữ đứa bé lại. Trái lại, bố nó hẳn sẽ nhìn nó với vẻ mặt buồn bã, mất mát, với đôi mắt khinh bỉ, xoi mói. Thật lạ lùng

là bố trông giống ông Gaetani biết mấy; nó chưa bao giờ nhận ra điều đó, nhưng đúng là thế. Họ thậm chí có đôi bàn tay dài, mềm mại giống nhau. Con số đột nhiên trở lại với trí nhớ của nó như một ánh chớp. Đôi bàn chân nó bắt đầu bước như thể chúng không cần đến nó. Cái bím tóc rũ xuống lưng bắt đầu đong đưa nhẹ nhàng theo nhịp bước chân thơ dại.

Dịch từ bản Anh ngữ "The girl with the plait", trong tuyển tập Italian Women Writing, Sharon Wood chọn lựa và chuyển ngữ (Manchester University Press, 1994).

(Hoàng Ngọc-Tuấn dịch)

Nguồn: Tienve.org

Được bạn: một sách đưa lên

vào ngày: 28 tháng 7 năm 2004